

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 50. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 13 December 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XI årgången.

Morkullor.

Morkulle-jagten.

Man jager morkullor förnämligast på tre olika sätt: vid så kallade morkulle-drag, med fogelhund och på klappjagt.

Den förstnämnda af dessa metoder är kanske den, som allmännast praktiseras. Att passa på vid morkulle-draget fordrar ringa tid, och det är dessutom så behagligt att befinna sig i skogen, då skymningen börjar utbreda sina mystiska skuggor kring

den fria naturen, och då foglarne med en sista sång helsa den nedgående solen.

Förutom det behag, allt detta skänker, har man härvid också den förmånen, att detta slags jagt är betydligt lättare än de båda andra metoderna.

Morkullejagten med fogelhund är mera inbringande än den nyssnämnda; men hun den måste vara högst väl dresserad. Resultatet af denna jagt beror icke, såsom vid

morkulledraget, af slumpen, utan af jägarens skicklighet och ihärdighet och framförallt af hundens flinkhet.

Vid morkulle-draget kommer morkullan själf till oss, men då vi begagna fogelhund, måste vi uppsöka den.

Då tiden är olämplig för dessa båda jagtmetoder, blir klappjagten den säkraste, för att kunna nå ett lyckligt resultat; men för sådant ändamål måste man på förhand ut

sända personer, som undersöka hvar det största antalet foglar finnas.

Då det emellertid kan hända att det finnes en hel mängd morkullor samlade på en och samma plats, fastän man vid sjelfva morkulledraget ej kunnat upptäcka en enda sådan, så låter man en hop personer, åtföljda af fogelhundar, genomströfva skogen i alla möjliga riktningar, för att förvissa sig om huruvida det lönar mödan att anställa en klappjagt.

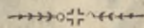
I Elsas i Frankrike använder man här till gossar af tio till sexton års ålder. Mera vuxna personer gå nemligen icke fram med samma ifver som gossarne, för hvilka det går som en dans att tränga sig igenom de tätaste busksnår. För de sednare är detta ett riktigt nöje, då de förra deremot anse det som ett arbete, och ett riktigt besvärligt arbete ändå.

Det hände ibland att fyra eller fem morkullor, de enda, som finnas på en större terräng, flyga upp från en och samma plats. Då det härvid, i en högväxt skog, är svårt att se hvar foglarne sedan slå ned, låter man en pojke klättra upp i toppen på ett träd, för att derifrån taga vara på hvar de sätta sig.

Resultatet af en sådan klappjagt är ofantligt olika. Ibland är det icke ovanligt att sex eller åtta jägare på en dag döda tjuge till trettio foglar.

Beklagligtvis blir tillgången på morkullor i många trakter, der de förut funnits i mängd, år ifrån år allt mindre; och dessa foglar torde sålunda snart kom-

ma att räknas till de mer sällsynta arterna

Slafuppror på ett skepp.

Kapten Hugh Crave, som förde ett slaf-skepp, berättar från de resor, han ofta företog till Bonny, en negerstad i Nya Kaledonien, följande förfärliga tilldragelse.

»Medan jag en gång uppehöll mig i Bonny egde en förskräcklig katastrof rum. Ibland tolf eller fjorton segelfartyg, hvilka befunno sig på floden, var äfven skeppet Bolton från Liverpool. Det hade ungefär 120 negrer ombord, och dessa stae-kars menniskor, som ej voro tillräckligt väl bevakade, befriade sig under en natt från sina kedjor, anställde ett uppror emot officerarne och skeppsmanskapet och bemäktigade sig skeppet.

Till all olycka befann sig ett ofantligt stort krutförråd för-ut i fartyget, och upprorsstiftarne påträffade under sin vilda framfart snart detta.

Då upproret vid följande dagens inbrott blef bekant, höllo befälhafvarne å de för ankar liggande fartygen en rådplägning om huru man skulle kunna återfå skeppet och dess laddning.

Resultatet häraf blef det, att jag och några andra blefvo skickade till Bolton, för att försöka att, om möjligt vore, rädda de svarta från den undergång, för hvilken de i sin okunnighet voro så farligt utsatta.

Dessa voro till större delen Qvaver, ett

högst oregerligt folk. Innan vi framhunnit till fartyget, hade de burit upp flera fat krut samt öppnat dessa och kringstrött dess innehåll bland de öfrige effekter på fördäcket.

Det hade varit en ren galenskap af oss, om vi vågat oss upp till dem; ty om någon af dem kastat en enda eldgnista i krutet, skulle det ögonblickligen blifvit vårt förderf.

Emellertid förmådde vi några få Eboes (en annan negerstam) att lemna skeppet, och dessa blefvo med sina qvinnor förda ombord på andra skepp.

Qvaverna blefvo deremot döfva för alla våra böner och varningar ända till framåt aftonen, då ett antal af dem äntligen gaf sig åt oss, i det de synbarligen insågo för hvilken fara de voro utsatte.

Endast hufvudmännen för upproret, ungefär 12 till antalet, qvarstannade önvist midt ibland det kringströdda krutet, så att ingen hade mod att våga sig in ibland dem.

I denna belägenhet qvarblefvo de ända till fram på eftermiddagen af följande dag, då vi sågo deras skepp stå i brand. Som detta låg ytterst på floden, bemannade vi alla våra båtar, för att draga det utåt på det icke spillrorna deraf skulle falla ned ibland oss. Vi hade dock endast några minuter befunnit oss i båtarna, då det, jemte alla de ombord varande olyckliga varelserna, med ett förfärligt brak flög i luften.

Jag befann mig i vår båt med åtta eller

jag fick fött uti. Men valsen var så nära slut, att vi knappt gjort ett par svängningar, innan den afklappades.

Förbittrad ledde jag min dame tillbaka till hennes plats; ty jag trodde att valsen upphört för min skull. — Jag ställde mig åter i närheten af dörren, der jag tyckte hvar och en, som gick igenom den, spottade åt mig.

Med förtvillan i hjertat sökte jag få reda på några af mina »Bröder», men de voro ingenstädes att finna, ty allesamman voro upptagna af dansen eller vid spelborden.

Jag gick ned i matrummet, för att försöka äta; äfven der var jag ensam. Jag kunde ej förtära en bit.

»Tag dig blott en enda sup att väcka aptiten med!» — sade en röst inom mig. — Jag stod redan framme vid det lilla bordet med den stora bränvinskaraffen och de små silltärningarna.

»Nj, nej!» utbröt jag så högt, att jag såg mig omkring, förundrad öfver att någon talade.

Jag rusade hem till mitt log's.

Minnesblad ur en fattig Houstuärs lesvad.

(Tecknade af honom sjelf.)

Af CER.

(Forts. fr. N:o 49.)

varenda menniska, som passerade mina fönster, tyckte jag stirrade på mig med en försmädlig min, och jag tänkte inom mig: »han stirrar på mig med en försmädlig min, — stirrar på mig — stirrar — stirrar!» — och så i oändlighet, tills något annat föremål sysselsatte mina tankar på samma sätt.

Det var en hiskligt plågsam känsla.

Jag hade lofvat att följa min vän D. på soiréen och därför först tillsagt om skjuts till följande morgon klockan sex. Icke för att fara till Gotheborg, nej, hem ville jag! Jag vågade mig ej längre in i landet; jag hade redan nog af det jag proberat. Jag kände att jag var för svag att motstå frestelsen, då jag, utan nyttig sysselsättning, fann alla dörrar till sinnlig njutning på vid galvel. Jag måste hem, så fort som möjligt, för att få njuta af mitt vanliga lugn.

Äntligen slog den länge efterlängtrade timman för soiréen. Jag glömmar aldrig denna förfärligt långa eftermiddag. Min vän D. kom och afhämtade mig.

På klubben, hvars lokal begagnades för soiréen, voro alla rum fulla. Jag stannade vid dörren till salen och såg på dansen, som var i full gång. Musiken hänförde mig, jag rusade fram och tog den första bästa dame

nio man af mitt bästa folk och endast vid pass 100 steg ifrån skeppet, då det samma flög i luften, och luftens skakning var dervid så våldsamt, att mina stackars karlar nedföllu å båtens botten.

Röken, de söndersplittrade styckena af vraket, en mängd klädespersedlar och andra artiklar, som flögo omkring i alla riktningar, erbjödo en gräslig anblick.

Flera skeppspillror nedföllu i vår båt och af varorna blef en hel mängd slungad ända in i staden Bonny."

Amerikanarnes karakter.

Franz Laber yttrar härom i sina "Atlantische studien": Grundtonen i Amerikanarnes karakter, den sträng, som anslås vid allt hvad han gör och låter, är sjelfständighetskänslan. Denna har hos honom slagit så djupa rötter och är så ömtålig, att de flesta Europeer deröfver falla i största förvåning, emedan de sjelfva från barndomen varit vanda vid helt annat.

Då deremot Amerikanerne komma till Europa, är intet förhatligare för dem än den befällande tonen hos föräldrar, husbönder och embetsmän. De förebrå oss en egoism, som vill tvinga andra att lyda vår vilja; men i grunden äro de sjelfva ännu större egoister, emedan hvaroch en af dem vill helt och hållet råda sig sjelf.

Deras barn blifva på alla möjliga sätt bortklemade; men vanan att låta hvar

och en göra som den vill har blifvit så inrotad, att de af brist på tillsyn ganska ofta äro utsatta för de största faror. Så snart de lärt sig känna sitt lilla Jag, ha de i och med detsamma vuxit ifrån all åga.

Ingen är värre deran än en tysk lärare i en amerikansk skola; lärjungarne föra der ett fasligt väsen med honom, och man fordrar af honom, att han shall göra afseende på deras mening i ämnen, som de först af honom skola lära sig.

De Siamesiska sändebudens audiens hos drottning Victoria.

Den 19 sistlidne November hade några sändebud från det indo-kinesiska konungariket Siam en högtidlig audiens hos Englands drottning. Audiensen försiggick i Windsors slott, hvarvid, enligt österländsk sed, en mängd dyrbara skänker öfverlemnades till drottningen.

Dessa utgjordes hufvudsakligen af en med ädelstenar prydd guldkrona, en med rubiner rikt besatt gördel, ett halssmycke af rubiner, en stjärna af diamanter, en thron, en sällsynt, med ädelstenar prydd mussla, en statspalankin, en praktsadel med dertill hörande ridtyg, en mängd guld- och silfverkärl, en bågare och en skål af agat, rikt broderade solskärmar samt åtskilliga andra sällsynta saker, hvaribland äfven en tafla, föreställande konungens af Siam hof.

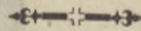
Sjelfva de tre ambassadörerna, som härvid uppträdde såsom de egentliga representanterna, voro ej klädda i de praktfulla drägter, hvari man vant sig att få se österlänningar, utan till någon del på europeiskt manér. Förste ambassadören bar en hatt med bredt skygge och utsirad med guldbroderier. De båda andra ambassadörerna hade hjälmlika hufvudbonader.

Af dessa tre herrar äro Phya Mantri Suriwanse och Chau Mun Sarbbedh Bhacty representanter för förste eller stor-konungen af Siam. Chamun Mondir Bidaeks är deremot representant för andre konungen af Siam.

Drottning Victoria och hennes hofstat voro vid de främmande sändebudens mottagande i full gala, och så snart dörren till audiensrummet blifvit öppnad, blefvo ambassadörerna och deras svit genast synliga.

Under djupa vördnadsbetygelser och nedkastande sig på sina knän närmade sig dessa så småningom thronen. Förste ambassadören började derefter, sedan han förnyade gånger kastat sig till jorden, uppläsa sin helsningsadress.

När ambassadörerna efter slutad audiens åter lemnade salen, skredo de baklänges ut, alltjemt vändande sina ansikten mot drottningen.

Klockan var blott tio.

Min vänliga värdinna kom mig tillmötes och frågade, hvarför jag kom så tidigt från soiréen.

Jag skylldade på min tidiga resa nästa morgon och tog godnatt.

Jag lade mig genast och tog efter vanan en bok, för att läsa litet innan jag somnade.

Jag hade knappt försökt att läsa i fem minuter (jag kan gerna säga försökt att läsa, emedan jag icke behöll en enda rad i minnet), innan jag i detta kalla rum, hvarst isen låg två tum tjock på fönstren, bokstalligen låg som i ett ryskt ångbad.

Tydligt hörde jag nemligen min fästmo, tätt utanför fönstren, ropa mig vid namn. Det hördes så gripande sorgligt, så skärande och dock så bönfallande, att jag i första ögonblicket verkligen trodde det vara hon. Men snart sade mitt förnuft mig, att det ej kunde vara så. Dock kunde mitt förnuft ej få röst en att tåga; oafbrutet ljud den: »Christian, kommer du inte? Christian kommer du inte?»

Det var rysligt att höra på. Kallsvetten fortfor att hagla ut ur alla porer. En rysning genomilade merg och ben för hvarje rop.

Jag skyndade upp ur sängen och påtog mina kläder så fort, som om elden varit lös i väggen bredvid mig.

Mamselln och pigorna hade redan gått till hvila; men det hjälpte icke: upp måste de.

Den goda gamla mamselln blef svårt altererad, då hon hörde hur det stod till med mig. Jag bad henne för Guds skull skaffa mig skjuts genast. Här kunde jag ej uthärda att dröja ett enda ögonblick längre. En af pigorna fick springa till skjutskontoret och kom tillbaka med löfte om häst och släde i rippet.

Klockan hade nu blifvit elfva, hon blef tolf och ingen skjuts afhöordes.

Under tiden hade min gamla mamsell gjort sitt bästa för att trösta och afråda mig från att resa midt i natten under en så förfärlig köld och blåst.

Märkvärdigt var det, att när jag det minsta lutade åt mamsellns tanke, började ropan med förnyad kraft, under

det de aftogo, när jag ihärdigt försvarade min föresats.

»När det äntligen är herrns vilja att resa,» sade hon slutligen, »så dröjer det väl inte så länge innan skjutsen kommer. Till dess skall jag laga herrn en dugtig spilkum varmt öl, det skall han dricka så hett han tål det. Det kan göra godt, så tunnklädd herrn är!»

Hon gick ut i köket; men det dröjde ej länge, innan hon kom tillbaka med en riktig bål rykande öl och nödgade mig dricka. Jag drack, så godt jag kunde, och kände mig småningom betydligt stärkt och värmd. Svettningen hade börjat ge med sig, och då slutligen skjutsen klockan 1 anlände, tyckte jag mig vara en helt annan menniska.

Jag tog afsked af min gamla medlidsamma mamsell som bad mig icke resa för långt, om jag skulle märka att jag frös för mycket. Till ytterligare säkerhet hade hon hophundit det par stölar jag haft i kofferten och hängt dessa utanpå densamma, men uti hvardera hade hon stukit en butelj starkt öl.

(Fortsättning pag. 398.)

DE SIAMESISKA HÄNDEBUDEN.

Humoristiskt.

En landtjunkare, som våkade förälska sig i en vacker konstberiderska, men hade svårt för att få komma i sällskap med henne, hittade slutligen på det knepet att ge stalldrängarna drickespenningar, för det han skulle få hjälpa till då dessa vattnade hästarne.

Redan första aftonen han red ned till vattnet, såg han föremålet för sin ömma låga gå och promenera på stranden. Han drog då de långa benen högt upp i vädret, för att ej bli våt, men ansåg sig tillika böra visa sitt mod och red derföre långt ut i vattnet.

Då befallde honom en af konstberidarne att genast vända om. Men landtjunkaren, som ej kunde handtera sin häst, slog denne slutligen med ridpiskan i hufvudet. För hästarne i Circus betyder detta, att de skola lägga sig ned, ock det väl dresserade djuret gjorde nu ögonblickligen så, hvarvid den långbente ryttaren, fäktande med armar och ben, seglade strömmen nedåt.

Då engirigbuk, som på en marknad blifvit biten af en häst, omtalade denna olycka för en af sina vänner, anmärkte denne leende: "Der ser du följden af att äta hafrebröd!"

Hjorten om vintern.

Låtom oss vandra ut i en månklar natt. De ensliga öppna fälten i skogen äro så klart belysta, som om det vore dag, hvilket intryck snön äfven bidrager att förhö-

ja. Endast de höga träden i den närstående skogen fördunkla någon del af dessa fält, genom att kasta sina väldiga slagskuggor öfver det bländhvita snötäcket.

Ensam skrider ett af skogens djur inåt skogen och uppsöker der ett snår, der det under nästkommande dag kan få hvilat ut. Detta djur är den ädle hjorten. Lugn vandrar han fram öfver skogsfältet; ty det är en stark hjort, och en sådan söker endast under brunst-tiden något sällskap.

Stolt bär han sina väldiga, greniga horn, hvilka likasom hela den ädla gestalten mörkt och skarpt afteckna sig mot den hvita ytan. Innan han drager in mellan de höga träden blir han ännu en gång stående och ser sig omkring åt alla sidor; derefter försvinner han i den täta skogens dunkel, för att der uppsöka sig en hvilplats.

Det är icke svårt att följa hans väg; ty, äfven om man ej betraktar marken, betecknas den tillräckligt tydligt deraf, att det väldiga djuret under sitt tåg genom skogen, strukit en hop snö af buskar och smärre träd.

Men se — plötsligen äro alla spår försvunna, och den okunnige skulle knappast kunna lösa denna gåta; men den förfarne jägaren vet genast att hjorten här har vändt om, och hade han icke, redan innan han hunnit till spårens slut, på sidan om dessa sett buskarnes toppar vara utan snö, så skulle han åtminstone här vända om och snart finna den plats, dit

hjorten på återvägen gjort ett sidosprång, för att sedan draga vidare inåt den tätare skogen samt derunder kanske ännu en gång förnya manövern och sedan ändtligen lägga sig till ro.

Men vi följa nu hans stråt, och knappt tio steg framför oss höjer sig på en gång det herrligt krönte djuret till ett nytt språng och undflyr med vindens snabbhet den förmenta faran.

Om man också icke i den djupa snön kan höra dån af hans fötter, så tillkännagifver han dock hvar han finnes, genom det ständiga rasslet i den täta skogen, der han springer fram, der mången gren, genom hans kropps tyngd eller förmedelst de vidlyftiga hornen, faller afbruten till marken; och ögat följer härunder med förvåning den riktning, der snön i fortlöpande linie nedfaller från småträdens och buskarnes toppar.

Så flyr det uppskrämda djuret undan ännu ett stycke öfver nästa öppna fält, hvarefter det säkerligen åter gör halt, för att förvissa sig om att faran är öfverstånden.

Förnimmer dess skarpa öra ej något misstänkt ljud, vädrar hjorten ej i luften något farligt, så går han, med elastisk smidighet och stolt höjande sitt präktiga hufvud, till nästa skogssnår, för att der på nytt tillreda sin bädd i snön.

I ostörd ro hvilat han nu der; ty jägaren lemna, då han uppspåret sitt vildbråd, den täta skogen i fred, emedan han vet att en stor hjort befinner sig derinne

»Det skall herrn ha med sig på vägen,» sade hon med vänligt leende, »värm det, när han kommer till något skjutshäll, det är den bästa medicin mot kolden.»

Med många tacksägelse lemnade jag den präktiga gumman, som så moderligt sörgt för mig.

Månen var nära sin nedgång, så att det började bli mörkt och ofrefligt. Föret var emellertid utmärkt, och det bar af i ett flygande.

Vid första hållet var det förfärligt ledsamt. Icke ett rum att komma in uti under det långa väntandet på häst. Jag hade börjat frysa och tänkt att få uppvärmd min ena butelj öl; men sedan hållkarlen sent omsider hade gett sig åstad efter häst, var ej en människa att få upp. Inte heller gjorde jag mig stor möda; ty jag hade blifvit förfärligt likgiltig för allt.

Då jag kom till andra hållet var det redan ljus dager. Klockan var äfven nio. Vädret var grant och klart; men förfärligt kallt. Störmen hade laggt sig, så att jag kunde vänta någon lindring i kolden när solen steg upp.

På detta ställe var det trefliga och vänliga människor; snyggt både inom och utom hus. Jag fick mig en kopp kaffe, beställde frukost och begärde att få min ena butelj öl värmd; men ty värr var hela buteljen blott en enda isklump, och upptint hade ölet förlorat sin kraft.

Under det jag väntade på frukosten, gick jag ut i förstugan, emedan det inne blef mig för varmt. Sedan jag der stått några ögonblick och i djupa tankar stirrat på det med snö öfvertrampade golvet, blef jag högeligen öfverraskad af att finna golvet antaga skeppnad af ett ofantligt ark papper, helt och hållet öfverritadt med de utmärktaste människohufvuden i svartkrita. Jag kan dock icke säga, att jag så mycket förundrade mig öfver denna ovanliga företeelse, som jag hänrycktes af det väl utförda arbetet. Säsom modell för mina elever i ritning, skulle denna taffa varit ovärderlig. Jag insåg klart, att det var en synvilla. Jag tryckte ihop mina ögon; men när jag öppnade dem, låg taffan der helt och hållet oförändrad, — jag hade så när glömt att gå in igen.

Åter inkommen, var skjutson snart vid dörren. Jag

fortsatte min resa, och så länge solen var uppe, kände jag mig ganska lycklig och varm. Det var visserligen kallt; men luften var klar och ren och så lugnt var det, att jag knappt besvärades af det luftdrag, som hästens far åstadkom. Ingenstädes fick jag nu under dagens loppt vänta på häst, och då månen steg upp hade jag blott två skjutshäll kvar till mitt hem.

Nu började en serie af syner, som förtjente att tecknas af en pensel med lifigare färger än dem, jag har att disponera öfver. Det är nära trettio år sedan jag upplefde det, som jag nu går att beskrifva. För min fantasi står det lika klart och lifligt som då. Tiden har alltså icke förbleknat färgerna, — trettio år ha ej haft någon verkan på dem. Men — på det lilla afståndet af tolf tum från min själs inre öga ned till papperet, skola färgernas poetiska glans så totalt försvinna, att jag är rädd för att ohelga dem med min öfsvade pensel. Men jag har redan gått för långt, jag skall bjuda till.

Under den senare halftimmen, under denna obetydliga skymning, som egde rum mellan solens nedgång och må-

och en sådan, i trakter der man följer en god jägarmetod, aldrig skjutes om vintern.

Men solen har snart åter fulländat sitt lopp, och nu reser sig den ädle hjorten åter och drager åstad till mer öppna trakter, för att der under snön söka sig en knapp föda, eller till något vatten, för att dricka.

Dock går han, innan han lemnar den skyddande skogen, helt försigtigt utmed sjelfva skogsbrynet, för att vädra, om allt derutanför är säkert, och först då han ej förmärker något misstänkt, vågar han sig ut på öppna fältet.

Med stolt upplyftadt hufvud träder han ditut, ser sig i början noga ikring och böjer sig derefter ned, för att under den med fötterna bortskrapade snön uppsöka några små närande qvistar eller afbita rotskotten till de unga telningarne, hvilka gifva honom en tarflig föda.

Derefter går det fria, ädla djuret bort till ett vindfälle, der grenarne af en väldig ek locka honom med sina knoppar.

Der och hvar i skogen finner han väl också aspar, hvilkas bark han afskalar till en läcker vintermåltid; men i brist på sådana åtnöjer han sig äfven med nedfallna tallkottar.

Finnes det i grannskapet några åkerfält, då äro vintersäd och raps honom ganska välkomna — landmannen till icke ringa skada, och detta kanske mindre för hvad den objudne gästen kan äta, än för det han trampar ned, om han är i

nens framsmygande vid horisontens rand, hade jag flera gånger tittat mig tillbaka; ty jag hade då och då hört hästhofvars trampande och bjellrors pinglande bakom mig; men jag hade alltid sett mig om förgäfvets och snart kom jag till den öfvertygelse, att hvad jag hörde bakom mig, härrörde från hästen jag hade framför mig. »Det är kölden,» tänkte jag, »som försvagat mina hörselorganer,» och härmed gaf jag mig tillfreds.

Det är att märka, att med undantag af den obetydliga frukosten och ett par små koppar kaffe, hade jag icke förtärt något på ett par dagar.

Jag började frysa ganska kämbart, så att jag då och då hoppade ut ur släden och, hållande mig fast uti densamma, sprang med, utan att sakta hästens ganska starka traf.

Uppkommen i släden efter en sådan promenad (månen hade nu börjat mer och mer höja sig), frågade jag min skjutsbonde, under det jag pekade på en liten kulle i närheten af vägen, om man jagade i en så djup snö.

Jag såg nemligen på nämnde kulle en man i jagtklä-

sällskap med sina likar och marken icke är frusen.

Så lefver den ädle hjorten under vintertiden, antingen ensam eller ock i sällskap med flera af sina likar, om natten gående på de öppna platserna i skogen eller å sädesfälten, men hela dagen gömmande sig i den tätaste skogen, ända till dess våren gifver honom en rik näring, medan den dock samtidigt beröfvar honom hans skönaste prydnad, hornen.

Då drar han sig, likasom om han blygdes, tillbaka, så att man sällan får honom i sigte, till dess han på högsommaren, i sin röda sommardrägt och prydd med de sirliga grenhornen, åter framträder och i sin fulla styrka slår hornen emot de unga träden, för att sålunda afslita den håriga hud, som alltid betäcker den nya hufvudprydnaden.

Slutligen kommer hösten, hjortens skönaste tid, då kärlekstrånaden gör honom till en hjelte och visar hans yttre i dess vackraste gestalt.

I känslan af sin skönhet och kraft låter han nu höra sitt längtansfulla häftiga skri och träder under stridslustna åtbörder modigt fram emot hvilken som helst af sina likar.

Till Allmänheten!

Då tolfte årgången af **Illustrerad nyaste Söndagsmagasin** nu anmäles till prenumeration, får under tecknad, som gerna vill gå allmän-

der och med bössa i handen springa efter tyenne jagthundar, som skälde, så det klingade i luften.

»Nej,» svarade karlen, »nu jagar ingen.»

»Men derborta springer ju en jägare med sina hundar?»

»Åh kors!» sade han, och jag tyckte karlen förvred sitt ansigte till det hiskligaste grin, »det är ju en förtorkad trädstam och ett par stenar, som sticker upp öfver snön.»

»Håhå!» tänkte jag, »nu är du galen i ögonen också; — låt bli att fråga!»

Och jag frågade ej mera.

Allt högre steg månen och mina syner fingo klarare färg, lif, talförmåga.

En stor slätt utbredd sig för mina ögon. På denna var ett läger uppslaget. Tält, skimrande i regnbågens alla nyanser, stodo i leder omkring ett större i midten. Öfver hela den öfriga slätten, som tycktes vara flera mil i omkrets, exercerade, musicerade, manövrerade tusentals menniskor till häst och fot i de mest lysande och fanta-

hetens billiga önsknings tillmötes, härmed tillkännagifva, att för instundande år äfven halfårsprenumeration mottages.

Tidningen kommer att efter samnäm plan som hittills redigeras af Herr *Maximilian Axelson*, hvilken erhållit löfte om bidrag af omvexlande innehåll från flera af våra inhemska litteratörer, hvarjemte tidningen, i denna sin nya årgång, äfven kommer att innehålla *bref ifrån Paris*, af en känd penna.

Detta i förenig med den rikhaltiga tillgång, Red. har till de bästa af Englands, Frankrikes och Tysklands illustrerade tidskrifter, bör kunna tillförsäkra allmänheten om att för en jämförelsevis ringa prenumurations-afgift erhålla en både lärorik och nöjsam lektyr.

Söndagsmagasinet utkommer, som vanligt, hvarje Söndag.

Prenumerations-afgiften för hela året, eller för 32 nummer är, såsom hittills, *Tio riksdaler riksmünt, postförvaltare-arfvodet inberäknadt.*

För halft år erlägges *Fem riksdaler riksmünt*; och emottages prenumeration, såväl å alla postkontor och boklädor, som hos undertecknad, tidningens förläggare.

Gotheborg i December 1857.

C. Petersen.

stiska drägar. Trupprörelserna skedde med den största precision efter kommandoord och trumpetstötter, dem jag aldrig hört, men mycket väl förstod. I bakgrunden, mycket långt bort, höjde sig klippor med slott och fästningar. Man sköt från fästningarna, — jag såg blixten från kannonmynningen och derefter hörde jag dänat af skottet komma snart eller länge efter blixten, allt eftersom jag ansåg afståndet vara nära eller fjerran ifrån mig. Alltsom det led längre fram på qvällen, kommo föremålen mig närmare, ända till kanten af vägen, och de vände sig åt mig, nickade vänligt och tilltaade mig på turkiska och nygrekiska, och jag förstod dem och besvarade deras frågor på deras olika språk; men jag öppnade ej mina läppar, de sågo dock tydligen hvad jag tänkte och konversationen fortgick.

Plötsligt förändrades scenen.

(Forts.)

Hjorten om vintern.

Härmed följer Romanbihanget: "Högmod går för fall," pag. 5—12.

Nästa No utgifves Söndagen den 20 December.

C. PETERSENS OFFICIN 1857

De
 kla
 ket
 =
 med
 got
 M
 man,
 M
 mörk
 det b
 Vi
 rum
 Jag l
 butelj
 sig å
 heller
 farlig
 Då
 ger.
 klart;
 att ja
 steg